

Oct. Hansen: Det kan jo ikke antages, at en Lov af et saa specifikt juridisk Indhold kan vinde Interesse paa et saa sent Tilpunkt. Jeg kan i alt væsentligt slutte mig det, der er fremkommet fra den ærede foregaaende Taler. Jeg maa sige, det forekommer mig, at der er adskillige andre Punkter end netop Fristens Længde, som det er af stor Betydning at faa ordnede paa anden Maade, end det nu er, og det forekommer mig, at det Lovforslag, som vi behandlede for et Par siden, var meget omhyggelig udarbejdet, og det var ogsaa udarbejdet af en skandinavisk Kommission. Dette Forslag blev her i Tinget underkastet en meget grundig Behandling, og jeg tror ogsaa forbedret paa forskellige Punkter. Et tilsvarende Lovforslag, er, efter hvad der er meddelt mig — jeg har ikke selv set det, men det siges i Folketingets Betænkning — allerede blevet vedtaget i Norge. Nu vil Folketinget reducere det hele til, som det ærede Medlem sagde, at der for, hvad man kalder Regningskrav, skal være en 5aarig Forældelse. Det var jo muligt, at man kunde blive enig derom, men paa den Maade, hvorpaa det er stillet i det nu foreliggende Lovforslag, tror jeg ligesom den foregaaende ærede Taler, det er ganske umuligt. Man vil give en Definition af Begrebet Regningskrav, som bevirker, at Fordringer, der utvivlsomt, baade i daglig Tale og i det juridiske Sprog, kaldes Regningskrav og ere Regningskrav, ikke ville komme ind under denne Betegnelse, hvorimod Masser af Fordringer, som ikke noget Menneske vil kalde Regningskrav, komme ind under dette Begreb. Men det fik endda være, at Betegnelsen ikke var sprogrigtig, men hvad der er værre, er, at det Fundament, hvorpaa man støtter Sondringen, er udtrykt paa en saadan Maade, at det giver Anledning til de største Tvivl. Der siges: „enhver Fordring, som ikke er støttet paa en af Skyldneren givne skriftlig Forpligtelse“, men det har den store Fejl, at man ikke kan se, om den skriftlige Forpligtelse, der skal være Tale om, netop refererer sig til denne bestemte Fordring, eller om det er nok, at der ligger en skriftlig Forpligtelse forud derfor, forinden Fordringen egentlig er stiftet, forinden der ved Levering af Varer er opstaaet et Krav.

Det forholder sig, som den ærede foregaaende Taler allerede har fremhævet, saaledes, at naar man indgaar en Lejekontrakt kan det siges — og det samme gælder om en Forpagtningskontrakt — at enhver enkelt Lejerate er støttet paa en skriftlig Forpligtelse, og som Følge deraf skulde ikke nogen af disse Fordringer kunne præskribes kort i disse 5 Aar. Det samme gælder, naar man indgaar en Kontrakt om Arbejdes Levering, om Befordring eller hvilket som helst andet. Hvis det altsaa er en forsigtig Mand, som indlader sig paa et saadant Forhold og opretter en Kontrakt, skal den korte Præskription slet ikke kunne finde Sted. Er det derimod Folk, som have Tillid til hinanden og derfor mene, at Forholdet kan ordnes alene ved mundtlig Aftale, er det den 5-aarige Præskription, der gælder. Jeg antager i øvrigt, at Folketinget har tænkt paa, at der skal gøres en Sondring gældende, eftersom Fordringerne ere skriftlig anerkendte eller ej; det var ogsaa det, der blev vedtaget i Landstinget i Fjor, at naar en Fordring, som efter sin Natur er et Regningskrav, bliver skriftlig anerkendt, kan den korte Forældelse ikke finde Sted. Det er dog ikke det, man har sagt, og det maa paa den anden Side ogsaa erkendes, at der er mange Fordringer, som ikke bør forældes kort, selv om de ikke ere skriftlig anerkendte. Den Maade at sondre paa, som her er fulgt, altsaa mellem de Fordringer, som skulle forældes i kort Tid, og dem, der skulle forældes i 20 Aar, har, saa vidt mig bekendt, ikke noget Forbillede i noget andet Lands Lovgivning. Ville vi give en saadan Lov, som der her er Tale om, ville vi derved skabe Domstolene de største Vanskeligheder med Hensyn til at bestemme, naar den kortere og naar den længere Frist skal indtræde. Vil det blive vanskeligt for Domstolene, vil det blive endnu vanskeligere for det store Publikum. Derved skabes der en stor Usikkerhed, og Retsbevidstheden ødelægges. I Folketingets Udvalgsbetænkning anføres som en Hovedgrund til ikke at gaa ind paa Regeringsforslaget, at det nu en Gang er slaaget fast i det danske Folks Retsbevidsthed, at der skal gaa 20 Aar, for at en Fordring kan blive forældet, og det vil man ikke